

erindret, at § 3, foruden at indeholde dette „enten—eller“, hvis Anvendelse den ærede Rigsdagsmand i ſaa høi Grad frygter, tillige gaaer ud paa — hvad han ogſaa meget rigtig anførte —, at der foreløbig kan træffes Beſtemmelse om anden Anvendelse af diſe Arealer, og at der for enkelte Dele definitivt kan træffes Beſtemmelse om en anden Anvendelse. Jeg troer i Virkeligheden, at denne Frygt for, at Sognene paa Bornholm igjennem Amtmanden eller Indenrigsministeren ſkulde blive tungue til imod deres Villie at beplante Strækninger af Udmarksjorderne med Skov, er overflødig eller i alt Fald i høi Grad overdreven.

Tſcherning: Det Viddeſte, jeg kan komme ved det, den ærede Miniſter har ſagt, er, at han anſeer § 3 ſom aldeles overflødig, men den ſtaaer der dog med ſin fulde Kraft, og jeg ſpørger da: Vør man lade en Lov udgaae, der i ſit Princip, efter vort hele Regjeringsſyſtem indeholder en urigtig og en for Communerne ſaa farlig Beſtemmelse ſom denne? Jeg troer ikke, at en ſaadan Lov nogenſinde burde være fremkommen, og her tager jeg mig den Frihed at gjøre den ærede Miniſter opmærksom paa, at med al den Eriendſe, jeg har af, at ved Miniſterliſter bør ingen Miniſter lade alle Arbeider fra ſin Forgænger paa eengang døe hen eller forandres, ſaa har enhver Miniſter, der fremlægger en Lov, dog egentlig Anſvaret for den, og han kan ikke undſkyde ſig med at ſige: Jeg fik den ſaaledes fra min Forgænger. Den ærede Miniſter, ſom fuldkomment erkjender, hvor koſtbart et Foretagende Skovplantninger ſom diſe her paaubne ere, ſiden min Beregning dengang langtfra ſyldeſgjorde ham, burde ikke have ladet et Lovforſlag af denne Beſtaffenhed forſøge ſin Vlyſke endnu engang. Det har — ſynes det mig — kunnet være tilſtrækkeligt, at det, da det første Gang blev forelagt, blev forlaſtet, og det burde derfor ikke være fremkommet igjen. Det er et Lovforſlag, ſom enten indeholder farlige eller fuldkommen overflødige Beſtemmelſer, og det gaaer ſom ſagt i ganſte andre Retninger end den, vor hele Tændens medfører. De, der her ſtemme for det, kunne ikke blive forundrede, hvis Regjeringen kom med et Lovforſlag, ſom

uden videre paabød, at Indenrigsministeren ſkulde paaſee, at enhver Commune plantede viſe Tønder Land Skov.

Indenrigsministeren: Jeg troer ikke, at jeg ved nogenſomhelſt Yttring har givet Anledning endog til at formode, at jeg vilde unddrage mig det fulde Anſvar for den Skikſe, hvori Loven denne Gang er bleven forelagt Rigsdagen; jeg maa idetmindſte afvente nærmere Beviis for, hvorledes jeg ſkulde have givet Anledning til en ſaa fuldstændig Miſforſtaaelse. Det vilde ogſaa være i allerhøjſte Grad ubeføiet at yttre noget Sligt, idet Lovforſlaget ikke denne Gang er forelagt i den Skikſe, hvori det ſidſte Gang forelaa for den ærede Forſamling; der er gjort den Hovedforandring deri, at der er indſtuet en ny § 2, indeholdende Beſtemmelſer, ſigtende til at borttage de Betænklichkeiten, der ved Sagens forrige Behandling i Rigsdagen med ſaa ſtor Sikker havde gjort ſig gjældende imod Ordningen af dette Forhold ved Lovgivningsmagten med Forbigaaelse af den dømmende Magt. Det er med fuld Troie udtalt — jeg erindrer ikke, om det er i dette eller i det andet Thing —, at man i denne § 2 egentlig havde givet en heel Lov, ſaaledes at de øvrige Paragrapher bleve overflødige ved Vedtagelſen af den. Dette gjælder om § 2, ſom den lød, da den kom fra Landſthinget, og det ſamme gjælder om den § 2, ſom Folkethinget har vedtaget, men Forſkjellen er den, at medens en qualificeret Majoritet af Sognets Beboere efter Landſthingets Forſlag havde det i ſin Magt at paagøde ſamtlige Sognebeboere en viſ Ordning, før Lovens øvrige Beſtemmelſer traadte i Kraft, er den ſamme Milyndighed efter den Redaction, der nu foreligger, lagt i Haanden paa en af Kongen udnævnt Commiſſion. Her er Righeden, men ſelvfølgelig ogſaa Uovereensſtemmelſen. Det vil ikke være det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgtreds (Tſcherning) ubekjendt, at Lovforſlaget forrige Gang ſaldt i det Thing, hvor det denne Gang er behandlet, først, idet Stemmerne ſtode lige, nemlig 20 imod 20, og fordi Landſthinget dengang nærede overveiende Betænklichkeit ved at ordne dette Forhold ved Lov. De ſamme